

До Окружного адміністративного суду м. Києва

Позивач: Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація,
(код ЄДРПОУ 00022527),
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку –тел. 2541450,
електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

**Третя особа: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр»**
(код ЄДРПОУ 04013755)
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку –тел. 2388005,
електронна пошта: info@gioc-kmda.kiev.ua

у справі адміністративної юрисдикції № 2-3435/12/2670

**ЗАЯВА ПРО ДОПОВНЕННЯ ПІДСТАВ
в адміністративному позові про визнання бездіяльності протиправною, визнання
невідповідним Конституції і Закону і скасування нормативно-правового акту,
що порушує особисте немайнове право**

Ухвалою від 10.11.2010 р. по цій справі залишено без розгляду позовну заяву в частині вимоги щодо визнання таким, що не відповідає Закону України «Про інформацію» і скасування розпорядження Київської міської державної адміністрації» № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

За час, протягом якого справа у цій частині не розглядалася, законодавство у сфері інформаційних відносин зазнало суттєвих змін. Крім того, відбулися істотні зміни в процесуальному законі, яким є КАС.

Відповідно до ч. 1 ст. 51 КАС позивач має право позивач має право в будь-який час до закінчення судового розгляду збільшити або зменшити розмір позовних вимог, а до початку судового розгляду справи по суті змінити предмет або підставу позову шляхом подання письмової заяви.

Цією заявою повідомляю про додаткові підстави адміністративного позову, обґрунтовуючи це наступним.

Визначення нормативно-правового акту дано у «Порядку подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України та проведення їх державної реєстрації», затверджених наказом Міністерства юстиції України від 12.04.2005 р. № 34/5 та зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 12.04.2005 р. за № 381/10661. Ним визнається офіційний письмовий документ, прийнятий уповноваженим на це суб'єктом нормотворення у визначеній законодавством формі та за встановленою законодавством процедурою, спрямований на регулювання суспільних відносин, що містить норми права, має неперсоніфікований характер і розрахований на неодноразове застосування.

Оскаржуване розпорядження визначає правове регулювання господарських відносин, яке застосовується неодноразово та щодо невизначеного кола осіб (житлово-експлуатаційних організацій в розумінні ст. 24 ЖК УРСР, квартиронаймачів усіх районів м.

Киева, постачальників житлово-комунальних послуг, установ банків, районних відділів субсидій та ін.). Дія цього розпорядження не була вичерпана 1997 роком: воно застосовується і зараз; на його підставі укладаються угоди, а третя особа КП ГІОЦ продовжує утримувати посередницький відсоток за послуги, які я не замовляв, але які включені у тарифи на житлово-комунальні послуги для населення (ці тарифи, в свою чергу встановлені іншими нечинними розпорядженнями КМДА).

09 травня 2011 р. набрав чинності Закон України № 2938-VI від 13.01.2011 р. «Про внесення змін до Закону України «Про інформацію», яким Закон України № 2657-XII «Про інформацію» викладено у новій редакції.

Згідно ст. 11 Закону № 2657-XII (в редакції, що набрала чинності 09.05.2011 р.):

1. Інформація про фізичну особу (персональні дані) - відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована.

2. Не допускаються збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та захисту прав людини. До конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження.

Кожному забезпечується вільний доступ до інформації, яка стосується його особисто, крім випадків, передбачених законом.

Згідно ч. 2 ст. 21 цього ж Закону № 2657-XII (в редакції, що набрала чинності 09.05.2011 р.):

Конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень. Конфіденційна інформація може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених законом.

Відповідно до п. 2 прикінцевих положень Закону № 2657-XII (в редакції, що набрала чинності 09.05.2011 р.):

До приведення законодавства України у відповідність із цим Законом акти законодавства застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

Верховним Судом України справою № 21-246а11 було прийнято постанову від 28.11.2011 р., якою дано тлумачення застосування норм матеріального права щодо реєстрації розпоряджень відповідача КМДА (у матеріалах справи міститься постанова КААС від 14.01.2009 р. по цій справі № 2а-404/07 (22-а-5301/08) за позовом Хельваса В. П. до КМДА).

Відповідно до ч. 1, 2 ст. 244-2 КАС рішення Верховного Суду України, прийняте за результатами розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначені норми права, та для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність з рішенням Верховного Суду України.

Невиконання судових рішень тягне за собою відповідальність, установлену законом.

Відповідно до ч. 2 ст. 161 КАС, при виборі правової норми, що підлягає застосуванню до спірних правовідносин, суд зобов'язаний враховувати висновки Верховного Суду України, викладені у рішеннях, прийнятих за результатами розгляду заяв про перегляд судового рішення з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої статті 237 цього Кодексу.

Отже підставою для скасування нормативно-правового акту є відсутність державної реєстрації оскаржуваного по цій справі розпорядження КМДА № 478 від

15.04.1997 р., відсутність його оприлюднення, що визнано представником КМДА у судовому засіданні 28.01.2011 р., а також не приведення цього нормативно-правового акту у відповідність до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», згідно його Прикінцевих положень.

Крім того, Конституційним Судом України було прийнято рішення № 2-рп/2012 від 20.01.2012 р. щодо офіційного тлумачення положень ст. ст. 32, 34 Конституції, яким дано тлумачення:

В аспекті конституційного подання положення частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України слід розуміти так:

– *інформацією про особисте та сімейне життя особи є будь-які відомості та/або дані про відносини немайнового та майнового характеру, обставини, події, стосунки тощо, пов'язані з особою та членами її сім'ї, за винятком передбаченої законами інформації, що стосується здійснення особою, яка займає посаду, пов'язану з виконанням функцій держави або органів місцевого самоврядування, посадових або службових повноважень. Така інформація про особу є конфіденційною;*

– *збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди державою, органами місцевого самоврядування, юридичними або фізичними особами є втручанням в її особисте та сімейне життя. Таке втручання допускається винятково у випадках, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.*

Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

Зі змісту оскаржуваного розпорядження КМДА № 478 від 15.04.1997 р. (пункт 5.2.) і передуючого йому розпорядження КМДА № 80 від 27.01.1997 р. (пункт 2.2.) вбачається, що житлово-експлуатаційні організації мають передати до третьої особи КП ГІОЦ інформаційні бази квартиронаймачів і забезпечити їх постійне оновлення. Тобто ніякої згоди у мене, як квартиронаймача на передачу цих персональних даних до КП ГІОЦ брати не передбачалося, у мене її ніхто не питав, і ця інформація була передана виключно відповідно до укладених «господарських угод», що порушують публічний порядок.

База даних з її оновленням має на увазі збирання і зберігання інформації, що була передана з боку КП «Липкижитлосервіс» і оновлюється третьою особою КП ГІОЦ. Але судами обох інстанцій зухвало проігноровано як текст оскаржуваного розпорядження КМДА № 478 від 15.04.1997 р., де стверджується про наявність бази даних квартиронаймачів, так і відповідна інформація на веб-сайтах КП ГІОЦ (а. с. 15-17). У тексті іншого розпорядження КМДА № 1029 від 25.07.2008 р. йдеться про ту ж саму базу даних квартиронаймачів.

Третя особа КП ГІОЦ безпосередньо на підставі оскаржуваного розпорядження № 478 від 15.04.1997 р. використовує і поширює інформацію про мою особу, оскільки згідно з його пунктами 2 і 3.3. приймає на свій транзитний рахунок (розподільчий рахунок № 2603000018106 в банку «Хрещатик») кошти від квартиронаймачів за житлово-комунальні послуги, не будучи виконавцем цих послуг чи їх виробником. Тобто інформація про мене використовується для роздруківки рахунків з персональними даними і подальшого отримання доходу від отриманих на розподільчий рахунок коштів. Механізм руху коштів споживачів описаний листом Держфінінспекції у м. Києві від 13.01.2012 р. Здійснюється це фінансове посередництво без ліцензії Держфінпослуг і з грубим порушенням низки законодавчих актів, на які я посилався у касаційній скарзі. Із самих рахунків, якщо не знати кому належить транзитний рахунок, важко зрозуміти: кому саме сплачуються кошти (чи то балансоутримувачу будинку КП «Липкижитлосервіс», чи то КП ГІОЦ). Це є умисним введенням споживача в оману і нечесною підприємницькою практикою. Крім того КП ГІОЦ порушується режим розподільчого рахунку, зазначений листом НБУ від 26.05.2004 р. (а. с. 89), оскільки посередницький відсоток перераховується на поточний рахунок самого КП ГІОЦ. При цьому, судами по цій справі встановлено, що КП ГІОЦ не є

підприємством житлово-комунальних послуг, а отже не має права на отримання цих коштів. Поширення інформації, отриманої від КП «Липкижитлосервіс» відбувається як серед невизначеного кола осіб, які в КП ГІОЦ цю інформацію у переданих базах даних обробляють, роздруковують і щомісяця оновлюють, а далі надають невстановленим особам для подальшого розповсюдження у поштові скриньки або у спосіб, зафіксований мною на фотографіях (а. с. 39, 42, 45, 48).

Пунктами 8, 12 ст. 16 Закону «Про місцеві державні адміністрації» на КМДА покладено контроль додержання законодавства про інформацію, про захист прав споживачів і правил комунального обслуговування. Оскільки усі перелічені незаконні дії відбуваються на підставі вказаних нечинних і не оприлюднених розпоряджень КМДА, тобто за сприяння КМДА, якому підпорядковане КП ГІОЦ, все вищенаведене є підставою для задоволення відповідних вимог мого позову. Слід також враховувати, що оскаржуване розпорядження є регуляторним актом.

За час, що у справі № 2а-3435/12/2670 (№ 2а-4811/11/2670, № 2а-11889/10/2670) не розглядалися мої позовні вимоги, оскільки вони були залишені без розгляду, я також отримав додаткові докази застосування до мене оспорюваного розпорядження КМДА № 478 від 15.04.1997 р.: лист Держфінпослуг від 14.02.2011 р., яким повідомлено про відсутність у КП ГІОЦ ліцензії для надання фінансових послуг, яким є так зване «розщеплення» коштів споживачів, що мають надходити на транзитний (розподільчий) рахунок КП ГІОЦ № 260300001806 у банку «Хрещатик» відповідно до оскаржуваного акту (додаток 1); повідомлення газети «Хрещатик» від 06.07.2011 р. і лист Дніпровського РУГУ МВС України від 15.07.2011 р. про порушення кримінальної справи № 04-27569 проти КП ГІОЦ за ч. 2 ст. 202 КК України (додаток 2); лист Печерської РДА в м. Києві від 22.02.2011 р. про наявність в КП ГІОЦ бази даних споживачів ЖКП (додаток 3); продовження порушення моїх немайнових прав у жовтні 2011 р. шляхом поширення інформації про мене через рекламну агенцію ТОВ «Нокан» з міста Одеси, яка має доступ до усіх рахунків КП ГІОЦ з персональними даними громадян (додатки 3-4); лист Печерської РДА в м. Києві від 27.09.2011 р. на мій запит від 22.09.2011 р. щодо нормативно-правових актів, на підставі яких мені надходять рахунки КП ГІОЦ (додаток 5); беззмістовний лист КМДА від 29.09.2011 р. на мій запит від 24.09.2011 р. щодо доведення оскаржуваного акту до відома населення (додаток 6); постанова Верховного Суду України від 28.11.2011 р. № 21-246а11 щодо застосування положень УП № 493/92 від 03.10.1992 р., ПКМУ № 731 від 28.12.1992 р. (додатки 7-8).

Цю заяву прошу вважати невід'ємною частиною поданих раніше позовних вимог. Розглядати справу прошу без моєї участі, з урахуванням наявних доказів, після опублікування оголошення про оскарження нормативно-правового акту в порядку ст. 171 КАС (оскільки оголошення від 14.01.2011 р. у справі № 2а-11889/10/2670 не містило моїх вимог щодо оскаржуваного акту; часу і місця судового розгляду).

На підставі викладеного, керуючись, ст. ст. 2, 18, 51, 105, 171 КАС України,

ПРОШУ:

1. *Визнати таким, що не відповідає Закону України «Про інформацію» і скасувати розпорядження Київської міської державної адміністрації № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги»;*

2. *Покласти на відповідача по цій справі адміністративної юрисдикції усі витрати, пов'язані з її розглядом.*

Додатки: згідно перелічених у заяві, на ____ арк.; копії цієї заяви з усіма додатками для КМДА і КП ГІОЦ.

02 квітня 2012 р.

/Позивач Олійник Д. В./